Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 61 (517) ☆ sîmbătă 28 iulie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

După gimnastica de dimineață apa limpede și răcoroasă a Prahovei îi înviorează pe toți, chiar și pe cei mai leneși. Dar și ce poftă de mîncare face!

Acum, urmează o cursă rapidă pînă în tabără. Și după cum vedeți se grăbesc toți. Îi așteaptă doar micul dejun.

Așa începe orice dimineață (bineînțeles dacă nu plouă) în tabăra pionierilor de la Bușteni.

Scrieți Măriucăi!

Aseară m-am întors acasă mai devreme. La noi în curte era, ca niciodată, liniște. Asta m-a mirat: fiecare din cele 7 familii care locuiesc acolo are între 2 și 5 copii. Deobicei, sub nucul din fund, la ora asta e un adevărat congres, iar acum Măriuca era singură. Așezată pe un bolovan, cugeta adînc, cu coatele pe genunchii arși de soare și zgîriați, cu fruntea încruntată sprijinită de palme.

Măriuca are 12 ani și e singura fată din curte pe care băieții o primesc întotdeauna fără nici o obiecție în jocurile lor. Se cațără în copaci, aleargă, e dispusă să îndure predica proprietarului fără să trădeze cine a mîncat caisele coapte din pom și, în general, este o fată care știe ce vrea. La început, pentru că stăruia cu îndîrjire, i-au atribuit din oficiu postul de sanitară în jocurile lor. Măriuca n-a cîrtit, dar a citit într-o carte că, în armata sovietică, radiotransmisiunile au fost preluate de femei și s-a hotărît să fie telegrafista grupei din strada Dianei nr. 5. A vorbit cu instructoarea și a început să frecventeze cercul de la Palatul pionierilor. Aici a aflat că n-are atenția suficient de concentrată și că urechea ei muzicală nu percepe sunetele corect. Maică-sa a găsit-o într-o zi stînd în fața mesei încărcate cu pahare, farfurii cioburi de bucăți de metal, încercînd sunete și recunoscîndu-le cu ochii închiși, greșind de zeci de ori și încercînd iarăși. I-a fost greu, dar, în cîteva luni, Măriuca a învățat alfabetul Morse și le-a spus băieților marele ei secret. După amiaza aproape că nu mai ieșea la joacă. Învăța, își făcea temele și pe urmă, fuga la Palat; stătea pe lîngă aparate, pînă cînd îngrijitoarele venite la curățenie o trimiteau acasă. Răbdarea și voința ei au făcut ca, de atunci, autoritatea să-i fie neștirbită în lumea copiilor din curtea noastră. Dintre toți prietenii ei, Măriuca îl îndrăgește mai mult pe Petrică.

Petrică are zece ani, e micuț, bondoc și uimitor de talentat la desen. Tot timpul sînt împreună și Măriuca, atît de băiețoasă cum o știți, are grijă ca Petrică să nu-și piardă batista, să-și mănînce senvișurile la școală și să aibă la el creion ascuțit. Azi însă Măriuca stă singură și supărată. S-a certat cu Petrică.

M-am așezat lîngă ea pe piatră și Măriuca mi-a destăinuit pricina supărării și gîndurile ei.

— M-am certat cu Petrică. Toți copiii zic că eu sînt vinovată, dar nu pot să-i cred. Spune-mi, Ancuța, tu, la facultate, ca să te faci profesoară, ai învățat ce-i voința?

Venind din partea Măriucăi, întrebarea mi s-a părut ciudată. Ea a continuat însă:

— Știi, ce frumos desenează Petrică? El mi-a desenat tabloul din camera mea. In clasa lui mai toți băieții iau 5 la desen... El le face planșele.

— Poate vrea să-i ajute?

Măriuca a sărit indignată.

— Să-i ajute? S-o crezi tu! E un, un... nu știu cum să spun! Pentru fiecare planșă băieții îi fac problemele, temele la rusă, îi dau bomboane și bile... S-a învățat așa, pentru că lui îi e ușor să deseneze, dar îi e tare lene să scrie. Cînd am aflat, n-am vrut să cred. E pionier doar. Atunci însă nu m-am certat cu el, m-am gîndit că o să se apuce de treabă. I-am propus să ne facem lecțiile amîndoi odată, la mine acasă; i-am spus că o să-l ajut. Dar Petrică a zis că-i e mai ușor așa, că toată după amiaza are timp de joacă... Simt eu cîteodată, că ar vrea să fie ca Mircea, ca Dănuț, să știe să rezolve în cîteva minute orice exercițiu, să poată da răspunsuri cu ochii închiși la orice întrebare. Dar asta cere voință și văd că el n-are. Pînă la urmă l-am convins să încerce. O dată mi-a promis că chiar de a doua zi o să-și facă singur lecțiile. Dar tocmai atunci s-a nimerit o compunere lungă și i-a fost lene. I-a scris-o Lucian, pe o hartă și o planșă, iar Petrică n-a mai încercat. Oare de ce să nu fie el în stare să renunțe uneori la joacă și jucării, la bomboane? Mi-a fost ciudă și i-am spus că-i un papă-lapte, că n-are voință. El s-a supărat... Băieții zic să nu mă bag și să nu fac pe filozoafa. Dar, oare, n-am dreptate? Parcă el o să poată toată viața să trăiască așa? Cum să-l ajut?

Măriuca n-a mai așteptat răspunsul meu. Maică-sa a strigat-o prin fereastra deschisă și ea a plecat, gîndindu-se cum să-și recîștige prietenul, să-i dea din puterea de muncă și din voința ei. Poate că-i mai bine așa; mai multe capete judecă mai bine decît unul singur și voi, cititorii, i-ați putea spune, mai bine decît aș face-o eu, ce înseamnă voința și cît e de necesară în viață. Scrieți Măriucăi prin ziarul nostru, spuneți-i părerea voastră, povestiți-i întîmplări care s-o ajute să-și atingă scopul de a-și schimba prietenul.

Ileana POPOVICI

Dragi copii

Odată cu această mică povestire, gazeta noastră deschide discuția despre cum să ne călim voința. Noi așteptăm cu nerăbdare să aflăm părerea voastră despre necazul Măriucăi.

Totodată scrieți-ne despre întîmplări asemănătoare, despre copiii lipsiți de voință, aidoma lui Petruț, pe care i-ați cunoscut, sau, dimpotrivă, despre exemple frumoase de copii cu voință.

Spic cu spic PATRIEI SNOP

Primele boabe de grîu

Pe aria tineretului din comuna Sudiți, raionul Fetești, primele boabe de grîu care au curs din batoză au fost din spicele adunate de pionieri și utemiști. Cele 210 kg grîu au fost rezultatul primei duminici de muncă la cîmp.

8 clăi

Colectiviștii gospodăriei colective din comuna Stelnica, raionul Fetești, legau tocmai snopii. Pionierii au venit să-i ajute. Ei au aranjat snopii în clăi. Și primele clăi pe care le vor duce colectiviștii cu carele la arie vor fi cele 8 clăi adunate de pionieri.

Un sac plin

Pionierii Școlii de 4 ani din comuna Hadieni, raionul Fetești, au ajutat și ei la strînsul spicelor. Ei au răspuns la chemarea Comitetului Regional U.T.M. adunînd 80 kg. boabe de grîu.

Sărbătoarea primului snop

— Codreanu! Sava! Veniți repede, să nu întîrziem.

Ieșind grăbiți de prin case, legîndu-și pe drum șireturile sau încheindu-se la cămașă, pionierii se îndreptau spre tabără, mai de dimineață ca deobicei.

Goarnele au început să sune; un cîntec pionieresc, însoțea drapelul ce se înălța pe catarg.

O nouă zi de tabără...

★

In curtea școlii din comuna Ciumeghiu, regiunea Oradea, care pînă mai adineauri fremăta de glasuri vesele și de sunetele trompetei, s-a înstăpînit acum liniștea. Iar veselia s-a mutat în altă parte acum, pe ogoarele gospodăriei agricole colective „7 Noiembrie“ din comună, unde pionierii veniseră să-și petreacă ziua de tabără.

Bucuroși de ajutoare, colectiviștii i-au primit pe copii cu vorbe bune. Unul mai glumeț le-a și zis: „De ce să vă pierdeți voi ziua pentru cîteva spice?“ Răspunsul i-a venit pe dată.

„De fiecare metru
Cinci spice neculese de-ar rămîne,
Ia seama bine:
Sînt două duble pline
La fiece hectar de grîne!“

— Și-acum la treabă

E greu să te iei la întrecere cu colectiviștii însă, vă rog să mă credeți, nici pionierii nu s-au lăsat mai prejos. Ii urmăreau pas cu pas, iar grămada de spice creștea văzînd cu ochii.

La nămiază, înainte de a începe colectiviștii să prînzească, copiii le-au adus apă rece și în pauză au citit împreună ziarele, au spus glume au cîntat și... au făcut bilanțul muncii. Cine a ieșit primul a fost greu de aflat, fiindcă toți au muncit mult. Chiar și Sava Viorica cea mititică, din clasa III-a, a strîns 4 chite de spice.

Secerătorii au început din nou lucrul. Copiii au plecat spre sat, cu brațele pline de spice, strigînd în urmă colectiviștilor: „Să veniți deseară la cămin, la sărbătoarea primului snop“.

Tot satul a venit la sărbătoarea pionierilor.

Pînă seara tîrziu, căminul a răsunat de cîntece, de jocuri. Pionierii, împreună cu părinții, frații și surorile lor mai mari, au sărbătorit strîngerea primului snop de spice.

D. FREAMAT

Farfuriile zburătoare

In anul 1947 aviatorul american Arnold a observat în aer niște obiecte plate, de forma unor farfurii, care zburau cu o mare viteză. Obiectele acestea misterioase au mai fost observate, cu alte ocazii, și de alți oameni. Ele erau mari sau mici, lucioase sau întunecate, rotunde sau turtite.

Și, iată că de opt ani în ziarele și revistele străine apar din cînd în cînd articole intitulate: „Farfuriile zburătoare", „Nave cosmice deasupra pămîntului", „Solii unei lumi necunoscute" etc. „Farfuriile zburătoare" apăreau deobicei pe înserate. Uneori ele stăteau în aer nemișcate, de parcă ar fi fost atîrnate, alteori se mișcau cu o viteză atît de mare, încît nu le puteai ajunge cu nici un fel de avion.

In ianuarie 1948, deasupra unui aeroport american a trecut cu mare viteză un corp strălucitor care avea cu aproximație un diametru de 150 metri și lăsa în urma sa o coadă lungă de flăcări roșii. Imediat s-au ridicat în aer 3 avioane de vînătoare care au pornit în urmărirea navei misterioase. Pilotul Thomas Mentell a comunicat la un moment dat prin radio că obiectul misterios este metalic și că a luat direcția vertical în sus.

Avionul lui Mentell, urmărindu-l a ieșit din cîmpul de vizibilitate al celorlalte două aparate. Ultima comunicare a fost transmisă de Mentell de la înălțimea de 9.000 metri. Corpul pe care-l urmărea se afla în acel moment chiar deasupra sa. Altă știre nu s-a mai primit de la pilot. Avionul său a explodat.

In august 1951, deasupra unui oraș din Texas (America de Nord) oamenii au observat noaptea pe cer niște pete sclipitoare care se mișcau în formația unui stol de gîște, cu unghiul înainte. Corpurile au putut fi fotografiate.

Savantul suedez Benediks, după ce-a cules un mare număr de date în legătură cu aceste fenomene curioase, a demonstrat că „farfuriile zburătoare" nu sînt altceva decît fulgere de formă sferică. Cauzele care dau naștere unor asemenea fulgere nu sînt încă bine cunoscute.

Conform teoriei lui Benediks, fulgerul de formă sferică se formează cînd descărcarea electrică nimerește într-o atmosferă saturată cu vapori de apă. Descărcarea electrică acționează cu atîta putere asupra aerului din jur, încît vaporii de apă se descompun în atomi de oxigen și hidrogen. Cu această ocazie se formează un cilindru lung de gaz fulminant. Acest cilindru se frînge la un moment dat, prefăcîndu-se într-un număr de globuri sclipitoare. La suprafața lor, în urma răcirii, se formează un strat de apă, care dă acea strălucire metalică. Stratul de apă se mărește cu timpul pe măsură ce gazele care se află în centrul globului scad. De aceea fulgerul de formă sferică se poate transforma în întregime în apă. Dacă în atmosferă există vîrtejuri de aer, atunci, din cauza răcirii neuniforme, el se poate mișca cu mare viteză în diferite direcții. In cazul în care acest fulger dă peste vreun obstacol, el explodează. Thomas Mentell a urmărit cu avionul său un asemenea fulger de dimensiuni foarte mari. Cînd avionul s-a apropiat prea mult, fulgerul a explodat și a distrus aparatul.

AERO-TRENUL

In Statele Unite a fost pus de curînd în circulație un tren nou cu o locomotivă Diesel, construit în cea mai mare parte din aliaje de metale ușoare.

Una din caracteristicile trenului este situarea foarte joasă a centrului său de greutate. Lucrul acesta, ca și greutatea relativ mică a garniturii, permite ca viteza să nu fie micșorată la cotituri.

Pentru greutatea sa relativ mică și viteza medie mare, care depășește 160 Km pe oră, acest tren a fost numit „Airotren", ceea ce în limba romînă înseamnă „aerotrenul".

Un cîine minune?!

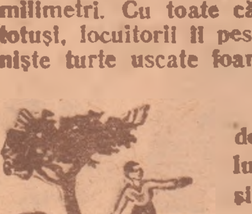

Ce cuminte stă cîinele pe care-l vedeți în fotografie?! Privește mirat în jurul lui, de parcă acum ar fi apărut pe lume. Totuși are de ce privi așa mirat: acest cîine a înviat de trei ori. Este vorba oare de vreo minune? Nicidecum! Este vorba de o realizare deosebită a Institutului de chirurgie clinică și experimentală din Praga. Aci, un grup de medici studiază mijloacele de readucere la viață a ființelor în primele minute după ce inima încetează să mai bată. In acest scop, ei fac experiențe pe diferite rase de cîini, cărora le provoacă moartea și îndată după aceea administrează tratamentul pentru readucerea la viață. Aceste experiențe au dat rezultate bune, ceea ce dovedește că omul de știință va reuși să biruie moartea, să prelungească viața.

Știați că...

...numărul diferitelor specii de insecte a depășit astăzi cifra de 800.000? Este cazul să remarcăm că un mare număr din aceste insecte se înmulțesc cu o rapiditate uimitoare. Astfel, de exemplu, regina termitelor depune la fiecare două secunde cîte un ou.

...cel mai mic pește din lume este guvidul pandaca? El trăiește în lacurile din insulele Filipine și are o lungime de 7,5 milimetri. Cu toate că sînt atît de mici, totuși, locuitorii îi pescuiesc și fac din ei niște turte uscate foarte gustoase.

...pescarii francezi de pe țărmul golfului Biscaia au reușit să prindă o broască țestoasă care avea 2,5 metri diametru și cîntărea 480 kg.?

...sistemul nostru solar n-a fost totdeauna cum îl cunoaștem astăzi? El era format cîndva din zece planete și nu din nouă. A zecea planetă era a cincea ca mărime după soare și se numea Faeton. Ea se găsea între Marte și Jupiter. Intr-un trecut foarte îndepărtat planeta Faeton a fost distrusă de forța de atracție a marelui Jupiter, în apropierea căruia se afla. Sfărîmăturile acestei planete s-au împrăștiat în univers, iar unele se mai văd și astăzi sub forma de asteroizi, comete, sau meteoriți ce cad pe pămînt.

...păianjenul este cel mai iscusit țesător din lume? 150 grame din firul țesut de el ar fi suficiente pentru a înconjura globul pămîntesc de-a lungul ecuatorului (40.000 km). Diametrul acestui fir este cu aproximație 1/3000 dintr-un milimetru.

AVIONUL PITIC

Avionul pe care-l vedeți, pe aripa căruia stă un băiețaș, nu este un model și nici o jucărie. El a fost construit la uzinele Paien din Franța. Aripile acestui aparat au la un loc doar 5 metri lungime iar avionul este socotit cel mai mic din lume. Cu toate că după mărimea sa pare o jucărie, avionul „RA-49" — așa se numește el — zboară cu o viteză de 500 Km pe oră și se ridică pînă la 8500 metri înălțime. Aparatul este pus în mișcare de un motor cu reacție.

Cel mai precis ceasornic

Pentru cetățenii din Copenhaga a fost un eveniment deosebit darea în folosință a unui ceasornic astronomic uriaș, montat în clădirea Primăriei. Ceasornicul nu trebuie întors decît în anul 3.000. Precizia sa este deosebit de mare; în 25.000 de ani n-o va lua înainte sau nu va rămîne în urmă cu mai mult de zece secunde. Acest ceasornic a fost realizat după proiectele inginerului Olsen, care și-a închinat întreaga sa viață acestei lucrări.

Noi descoperiri în arheologie

Avînd ca obiect de cercetare fazele de construcție ale mînăstirii Putna, un grup de cercetători arheologi condus de profesorul Ion Nestor, membru corespondent al Academiei R.P.R., a început vaste săpături de dezvelire. Săpăturile efectuate pînă în prezent au scos la iveală pavaje complete din secolele al XV-lea și al XVI-lea care duc de la mînăstire spre construcțiile plasate pe laturile de nord și sud ale mînăstirii. Acolo au fost dezvelite chilii cu pardoseală de mortar și pereți ornamentați cu plăci de ceramică decorativă, iar înăuntru au fost găsite obiecte de artă cu sculpturi și inscripții slavone datînd din epoca lui Ștefan cel Mare.

48.000 KILOMETRI CU BICICLETA

Toți cei ce iubesc sportul, și, în deosebi, sportul cu pedale vor afla desigur cu uimire, dar și cu mulțumire, că în ziua de 10 iulie 1911, deci, acum 45 de ani, a început cea mai mare cursă ciclistă cunoscută pînă astăzi: ocolul pămîntului cu bicicleta.

Acest unic concurs a fost hotărît de „Congresul Internațional al sportivilor" care s-a ținut la Paris. La concurs n-au participat decît 3 concurenți, toți ruși. Startul s-a luat din orașul Habarovsk și, după 4 luni jumătate, concurenții au ajuns la Petersburg (Leningradul de azi), pe atunci capitala Rusiei. Aici doi cicliști au abandonat, dar al treilea, Anisie Pankratov, a pedalat mai departe, ajungînd la Berlin. El a străbătut apoi Germania, Italia, Austro-Ungaria și Franța, unde a suferit un grav accident de automobil. După ce s-a însănătoșit, și-a continuat cursa prin Spania și Portugalia, a traversat cu vaporul Canalul Mînecii, a făcut ocolul Angliei îmbarcîndu-se pentru Statele Unite.

In condițiuni extrem de grele și-a continuat cursa de-a lungul celor două Americi, a trecut în insulele Haiti și apoi în Africa, scăpînd ca prin minune să nu fie sfîșiat de fiarele din pădurile pe unde trecea.

La 28 iulie 1913, după 2 ani și 18 zile, s-a reîntors în Rusia, după ce străbătuse 48.000 km, cu 8.000 mai mult decît lungimea ecuatorului.

Pe lîngă titlul de campion mondial, Anisie Pankratov, a mai primit și pe acela de Cavaler al Stelei de diamante, împreună cu un prețios trofeu de pietre scumpe.

Anisie Pankratov a murit pe front, în timpul primului război mondial.

Prietenii tăi de peste hotare

VACANȚAI

Vacanțele plăcut petrecute, sînt amintiri de neșters.

In țările de democrație populară există o grijă deosebită pentru ca vacanțele copiilor să fie pline de bucurii.

Prima fotografie ne înfățișează membrii unui „trib de indieni piei roșii" împodobiți ca de sărbătoare. De fapt, nu-i vorba decît de un colț din grădina de jocuri a școlarilor din Berlin—Pankow, amenajat în „stil indian", iar indienii din fotografie nu-s decît niște pionieri atrași de jocul acesta frumos.

Lingă localitatea Pei Jan Din din R.P. Chineză, este un lac minunat. Aici vin să pescuiască mulți copii.

Gata de drum

— Dar unde sînt pionierii care se pregătesc pentru expediție? am întrebat noi un pionier care ne ieșise atunci în cale.

Am aflat că puțin mai înainte răsunaseră aici glasurile a zeci de copii. Dar plecaseră. Cei din grupul cercetătorilor istoriei plecaseră să studieze monumente istorice din oraș. Botaniștii erau la grădina botanică, să facă cunoștință cu plantele pe care aveau să le întîlnească mai tîrziu în expediția lor pe Valea Bistriței.

Doar geografii, folcloriștii și fotografii rămăseseră să lucreze la Palat, în cercurile lor.

Am mers la aceștia. Geografii făceau schițe cu itinerariul expediției din Munții Apuseni. Nu uitaseră să-și noteze locul unde se află ghețarul Scărișoara, cetățile Ponorului și alte locuri care nu se găsesc însemnate pe hărți obișnuite. Pe ei însă îi interesează, deoarece și-au propus să le cunoască.

I-am lăsat pe geografi lucrînd și ne-am îndreptat spre cercul folcloriștilor.

Aici, un grup de copii aplecați asupra unei foi de hîrtie discutau cu aprindere.

— Așa vom face și noi — zise unul dintre ei.

— Cu fișele astea cred că Vlad n-are să mai uite de unde a cules poveștile sau glumele — zise un altul.

Fișa informatorului, pe care le-a adus-o tînărul cercetător de la Institutul de folclor, îi va ajuta pe folcloriștii noștri să-și noteze pentru fiecare material cules numele povestitorului, vîrsta, ocupația și locul în care a fost auzit.

I-am lăsat și pe aceștia și ne-am îndreptat spre laboratorul foto. N-am ajuns pînă acolo, căci în drum ne-am întîlnit chiar cu fotoreporterii expedițiilor. Puseseră la punct aparatele de fotografiat și filmat și acum se grăbeau spre sala de proiecții. Impreună am intrat într-o sală mare, plină de copii care urmăreau cu interes prezentarea muzeului Brukental. Una după alta erau proiectate în fața copiilor reproduceri de picturi, expuse în acest muzeu pe care îl vor vizita cînd vor ajunge la Sibiu.

Cam așa s-au pregătit copiii de la Palatul pionierilor din București înainte de a porni în expediție.

Ieri dimineață, peste 240 de pionieri s-au răspîndit, potrivit itinerariilor fixate, în trei expediții: una pe Valea Oltului, a doua în Munții Apuseni și a treia pe Valea Bistriței.

In toiul pregătirilor pentra expedițiile pe care urmau să le facă, pionierii de la Palatul pionierilor din București au primit două scrisori. Iată conținutul lor:

Frumusețile naturii

In oricare dintre cele trei excursii în care veți merge, veți avea prilejul să observați natura cu toate frumusețile ei.

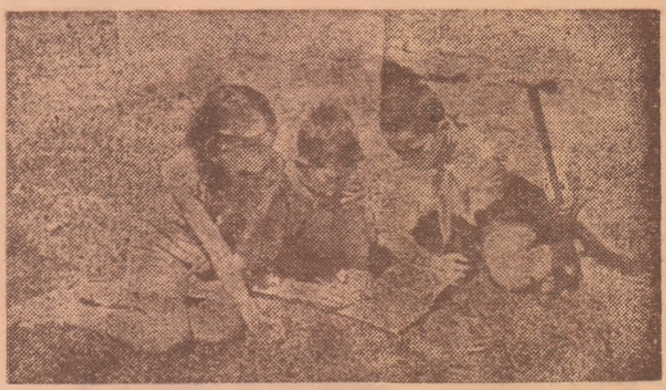
La fiecare pas peisajul se schimbă. Alte plante cresc la șes, și cu totul altele, la munte. Unii dintre voi veți cutreera munții Făgărașului, cu minunatele păduri și pajiști alpine, cu plante de munte, alții veți vizita stațiunea Slănicul Moldovei. Acolo, pe stînci împădurite crește o plantă numită „Iarba neagră" cu frunze ca acele, mărunte și cu flori mici roz într-un fel de spic la vîrful tulpinii. Este o plantă pe care n-o găsim la noi decît în Carpații Orientali. Ar fi bine ca în drumurile voastre s-o recunoașteți și s-o culegeți.

Dar Cheile Bicazului, cît de mărețe sînt! Pe „polițe" suspendate se găsesc cățărați pini și mesteceni.

Frumoasă este țara noastră și fericit este acela ce știe să privească natura cu ochiul atent; aceluia i se dezvăluie multe din tainele ei.

Cercetați cu atenție plantele. Poate veți întîlni specii nestudiate pînă acum. Aceasta ne interesează și pe noi.

Ana PAUCĂ
Conferențiară la Catedra de Botanică
a Facultății de Biologie București

Un dar școlii

Copii, în curînd pașii vă vor purta prin locuri necunoscute de voi. Cei care veți urca pe pantele munților Apuseni veți avea surprinderea să vedeți cum înălțimile acestor munți sînt netede, ca niște adevărate cîmpii. Din cauza aceasta pe aici veți întîlni așezări omenești și la 1.100 m. altitudine.

Veți vedea ghețarul de la Scărișoara și cheile Turzii unul dintre cele mai frumoase monumente ale naturii. In valea Bicazului veți putea studia fenomene carstice, mărețe, prin frumusețea lor.

Pe unde veți trece nu uitați să notați cu atenție lucrurile noi pe care le vedeți și le auziți în drumul vostru. Jurnalul vostru de excursie va fi un valoros dar.

Constantin HERBST
Directorul Institutului de Cercetări Geografice
București

Intîmplare la o stînă

Abătîndu-mă din drum și încălcînd teritoriul stînei, am uitat de un lucru însemnat: de cîini, de vestiții dulăi ciobănești. Cînd mi-am dat seama de asta, era prea tîrziu; mă aflam în țarcul ce împrejmuie căsuța joasă, de scînduri, a stînei. M-am înfiorat: stîna părea cu totul pustie, deci nimeni nu mă putea salva... Ce să fac? Am început să calc în vîrful picioarelor și să șoptesc cu fața numai zîmbet: „Na, cuțu, cuțu, băiatul tatii, cuțu, cuțu!" Și așa, ca într-un balet ciudat, mă retrăgeam strategic, căutîndu-mi un adăpost potrivit împrejurării. Deodată, auzii un rîs cristalin. Dintr-un colț, un flăcăuaș de vreo șapte ani hohotea cu poftă, țintindu-mă cu priviri uimite. Nu trebuie să vă mai descriu cît de „mîndru" m-am simțit... Am fost sincer. Nu mai avea rost să fac pe grozavul:

— Ce tot rîzi? Mă tem de cîini și gata!

— Păi, cîinii sînt acum cu oile la păscut, unde vezi mata picior de cîine aici?

Mi-a fost rușine. Cîinii existaseră numai în închipuirea mea înfierbîntată de teamă. Nimerisem din lac în puț. Decît așa o rușine, aș fi preferat să dau piept cu dulăii.

— Dar cu ce treburi pe la noi? mă luă la rost băiatul.

— Uite, am ostenit pe drum și voiam să mă odihnesc.

— Poftim înăuntru, e și tata aici.

Am intrat. Tatăl său, Neculai Saftiu, om cumpănit, și bucuros de oaspeți, m-a poftit îndată pe laviță și m-a îmbiat cu urdă dulce și caș proaspăt.

Imi revenisem cu totul în fire. Aveam chef de vorbă, voiam să aflu cîte ceva despre stînă. Cum însă Neculai Saftiu avea treabă să puie la prins niște lapte, mă temeam c-am să-l încurc. Am socotit deci cu cale să ispitesc la povestit pe altcineva care, credeam eu, stă degeaba; pe băiat. Dar văzîndu-l că pune mîna foarte serios pe un săculeț și se apropie de buclucurile cu care lucra tatăl său, mi-am dat seama că mă înșelasem din nou. Totuși, nu m-am dat bătut:

— Ce ai în săculeț?

In loc de răspuns, a scos și mi-a arătat din săculeț ceva care semăna cu un bulgăre de seu învechit.

— Ce-i asta?!

— Ce-i fi vrînd să fie? Ia, acolo, un chiag...

— Chiag?!

— Of, nimicuța nu știi. E un stomac uscat de miel; cu el închegăm laptele!

Am suspinat mîhnit: rău e să nu știi nimicuța...

Mi-a explicat însă apoi — împreună cu taică-său — tehnica prefacerii laptelui în urdă, caș, brînză. Mi-a arătat cum se mulg oile, m-a împrietenit cu un dulău, mi-a arătat ca un specialist entuziast și competent, tot ce era de arătat. La urmă, l-am întrebat:

— De ce stai la stînă? De ce nu stai în sat, unde-s copii de o vîrstă cu tine? Nu-ți place acolo?

— Ba îmi place, dar...

A privit jur împrejur, îmbrățișînd din ochi stîna, valea, munții și a zîmbit nu știu cum, dar emoționant pentru mine. Și în privirea lui copilărească, am zărit acea luminiță tainică pe care o vezi doar în ochii celor ce privesc lucruri dragi, atît de dragi încît nasc temerea că vorbele, ori cît de frumoase, le-ar descrie prost și deci le-ar știrbi.

Alexandru ZOTTA

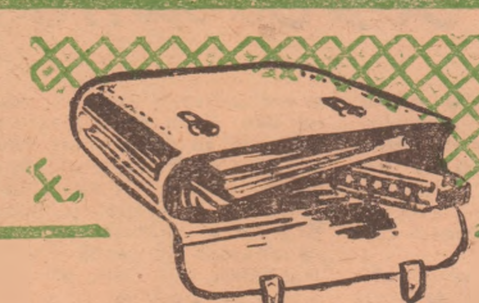

După antrenament

La bazinul de înot din parcul Palatului pionierilor din Capitală, pionierii se antrenează pentru concursul de înot al cupei Scinteii pionierului.

După antrenament un duș rece este odihnitor.

Mașinuța cu schimbător

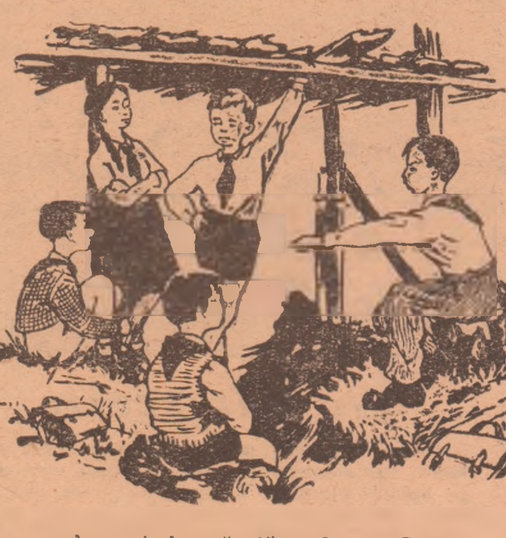
de Nicuță Tănase

(Continuare din nr. trecut)

O luăm la picior. Ghetele lui Chiru îmi sînt cam largi. A început să mă roadă cea din stîngul. Am luat o pereche de ghete ale lui Chiru. Era să viu desculț la școală? Oprinescu scoate din ghiozdanul lui niște sandvișuri făcute din biscuiți cu marmeladă. Ne dă la fiecare cîte unul.

N-am poftă de mîncare. Mă gîndesc mereu. O să reușească planul lui Chiru? Nu cunosc nimic. Habar n-am ce o să se întîmple.

Oprinescu îmi mai întinde un biscuit. Vrea să lege iar prietenia dintre noi. Din

față se vede venind o căruță cu lemne. Pe lingă căruță, mama lui Rădulescu.

— Fraților, haideți încoa' !... strigă Rădulescu. Dacă mă vede, mă ia acasă.

Intrăm într-o Alimentară. Căruța vine încet. Ce vrei, e încărcată cu lemne. Ne uităm la marfă, să nu ne dăm de gol.

Chiru e nerăbdător. Scoate ceasul.

— Un'șpe jumătate.

Un vînzător vede ceasul lui Chiru. Il ia în rîs:

— De ce nu-l porți la mînă?

— Ca să întrebi dumneata, i-o retează Chiru țîfnos.

Căruța e prin dreptul Alimentarei. Prin dreptul nostru. O vedem trecînd. O vedem trecînd și pe mama lui Rădulescu.

Chiru se uită afară. Fluieră și ne face semn să-l urmăm.

Fugim.

Nu mai e mult pînă la barieră. Se vede și podul.

Am ajuns.

O fetiță cam de aceeași statură cu mine, cu codițe groase de tot și cu ochii negri, ne iese înainte.

— Dragă Chirule, mie îmi place să fie omul punctual. A fost vorba că la un'șpe jumate să fii aici. Ai întîrziat.

— Lasă asta... Hai să-ți fac cunoștință: El e Dinu.

— Dumneata ești, îmi pare bine.

Imi întinde mîna. I-o strîng. Mă recomand: Dinu.

Chiru îi ia binoclul din mînă și privind în el îi zice:

— Pe ea o cheamă Mariana Butoi.

Fata cu ochi negri se uită urît la el.

— Chirule, doar ți-am spus că nu mă mai chiamă așa.

— Uitasem. Adevărat. Verișoara mea vrea să devină actriță. Așa că acum are un pseudonim. O cheamă Ofelia Butoi.

— Nu, Ofelia Demetriad.

Chiru fluieră și alergă sub pod.

— După mine!

Fugim după el.

Se oprește. Se oprește sub pod, se așează pe o piatră mare. Ne face și nouă semn să ședem.

— Fraților, planul e următorul: eu rămîn aici, la barieră. Aici e ultima baricadă. Rădulescu va merge într-un anumit loc. Ii voi spune la ureche ce are de făcut. Tu, Oprinescule, vei rămîne cu mine. Te vei duce la restaurantul ăsta din colț și o să stai acolo la telefonul public. Stai planton lîngă telefon. Să nu te miști de lîngă el. Cum sună, ridici receptorul și spui... Stai să găsim o parolă... Da. Tu zici: aici „Ciocîrlia". Țineți minte toți parola. Comunicați ce aveți de comunicat numai după ce auziți: Aici „Ciocîrlia". Acum fugi repede și vezi ce număr de telefon are restaurantul.

— Acum? întrebă Oprinescu.

— Chiar acum.

Oprinescu a luat-o din loc.

— El, Oprinescu, va sta pînă la două'șpe patruzeci și cinci la telefon. Dacă se întîmplă să nu vă reușească, îi dați telefon lui, și Sterică n-o să poată trece de mine. Vă garantez. Aici, la ultima baricadă, e Pană de Șoim! Și peste Pană de Șoim nu se poate trece!

Nu pot să-mi dau seama pînă acum de nimic. Toate cuvintele lui Chiru sînt misterioase.

A venit Oprinescu cu numărul de telefon. Ni-l notăm toți.

— Ofelio, tu știi ce ai de făcut.

— Da, dragă, știu.

— Tu, Dinule, vei fi agentul de legătură între astea două posturi, adică între agentul 13 și Ofelia... nu Ofelia, agenta necunoscută. Prima dată vei merge cu Rădulescu. Il vei asista pe el... Rădulescule, vino să-ți spun ce ai de făcut.

L-a luat de o parte pe Rădulescu și i-a explicat. Din semnele pe care le făcea mi s-a părut că e vorba de ceva bătaie. I-a explicat. Au venit lîngă noi.

— Ai înțeles?

— Se poate?

— Ofelia, tu știi. Știi unde e „postul" tău?

— Da, dragă, în fața debitului de tutun al lui domnu' Costică Șchiopu. Dar am să mă plictisesc singură acolo.

— Of, că nu știu cum ești!

— Chirule, te rog...

— Ei, bine, bine, ți-a sărit muștarul și ție... Ințelege, n-o să fii singură decît cincisprezece minute. Dinule, după ce și-o îndeplini misiunea Rădulescu, are să vină la tine. Stă cu tine vreo jumătate de oră, apoi Rădulescu taie peste linie și vine într-o fugă aici la comandantul general, adică la mine. La Pană de Șoim! Vine să întărească „frontul"... Ai înțeles, Dinule? Rămîi cu Ofelia!

— Bine, dar ce-are de făcut Ofelia?

— Lasă, o să afli... Gata! La treabă acum!...

Chiru a rămas la barieră. Ofelia a pornit spre debitul lui Costică Șchiopu, care este peste drum de farmacie...

Rădulescu trage de mine.

— Hai, Dinule, hai mai repede.

— Ce avem, de făcut?

— O să vezi tu.

— Spune, ce facem?

— N-am voie.

— Și unde mergem?

— La Sterică acasă.

M-au apucat durerile de cap. Ce vor să facă ăștia? Și dacă n-o să ne reușească?

— Ce zici, Rădulescule, o să-l salvăm pe tata?

— Mașina lui Sterică n-o să ajungă la depozit. Atîta pot să-ți spun deocamdată. Dar hai mai repede!

Alergăm.

Rădulescu face pe grozavul. Pe misteriosul. Doar atîta poate să-mi spuie. Ce mare brînză o avea de făcut?

Ascultă, Rădulescule, da' eu, ca agent de legătură, trebuie să știu ce se întîmplă.

Rădulescu aleargă mai tare.

— Să nu mai pierdem timpul.

— Hai, spune-mi. E vorba de tata!

Nu vrea să spună.

Sună fabricile de douăsprezece fără un sfert. A început să-mi fie teamă. Mai e o oră, și tata o să fie hoț.

Chiru, Rădulescu, Oprinescu o să mă înțeleagă. Ei nu se uită urît la mine. Dar restul? Clasa, școala întreagă? Mă vor da și afară din detașament.

E groaznic.

— Dinule, pune-te capra.

— De ce, mă?

— Vreau să mă urc să văd dacă mai e mașina în curte.

Mă așez capra. Rădulescu lasă ghiozdanul sprijinit de gard. Il sprijin și eu. Ne uităm în susul și în josul străzii. Nu e nimeni.

E greu Rădulescu, malac. Simt tocurile pantofilor pe șira spinării. Il aud strigînd:

— Grozav.

— Ce-i grozav!

— Mașina e aici și prin curte nimeni.

— Rădulescule, vrei să furi mașina?

— Nuuu, o chestie mai deșteaptă...

Se dă jos. Scuipă în palme. Scoate din servietă o cheie. O cheie pentru desfăcut șuruburile.

— Așează-te iar capra.

Se urcă pe mine. Sare gardul.

Mă uit pe o crăpătură. Merge aplecat cu cheia în mînă, cum merg soldații la atac. Am văzut în filme de război soldați mergînd la atac. Mă uit să nu vină cineva să mă găsească spionînd. Și dacă mă vede, ce e?

Rădulescu a ajuns lîngă mașină. Se uită spre locuința lui Sterică. Se uită spre poartă și intră în cabina camionului. Ce-o face în cabină? Tremur tot. Să iasă cu ea? Nici poarta nu-i deschisă. Aștept să pornească mașina. Nici pomeneală. Nu pornește. Stă pe loc.

M-a descoperit un cîine de pe drum. Latră la mine. Se repede să sară peste gard. Asta îmi mai trebuie acum! Dintr-o casă iese o femeie. Se uită la mine, care acum mă fac că aștept pe cineva. Femeia strigă la cîine să tacă și intră înapoi în casă.

Mă uit iar pe crăpătura gardului. Rădulescu e în cabină. Ii văd doar capul.

Doamne! Prăpăd! Se deschide ușa camerei lui Sterică. Sîntem pierduți. Rădulescu a lăsat capul în jos. Nu-l mai văd.

Ah! Nu e pericol. Il văd pe Sterică. E dezbrăcat pînă la brîu. Are în mîini un lighean. Aruncă apa din lighean în fața casei. Ah, dar ce se întîmplă? Pornește cu ligheanul în mînă spre mașină. S-a zis! Nu, se apleacă, ridică ceva de jos. Săpunul. Uitase săpunul în apă.

Grozav! Sterică a intrat în casă. Il văd iar pe Rădulescu. Se uită spre mine. Nu mă vede. Eu îl văd. A terminat. Coboară din cabina camionului cu o bucată de fier. Ce-o mai fi și ăla?

Vine tiptil, la fel cum s-a dus. S-a urcat pe gard. Mă așez capra, ca să poată coborî mai ușor. A sărit din vîrful gardului lîngă mine.

— Victorie, Dinule! Victorie! Mașina n-o să mai poată circula.

— Cum? Ce i-ai făcut?

— Vezi asta?

(Va urma)

De la Ministerul Invățămîntului

Concursul de admitere în clasa a VIII-a a școlilor medii și școlile pedagogice începe la 15 august 1956.

La concursul de admitere se pot înscrie absolvenți ai școlilor de 7 ani din anul școlar 1955-1956, precum și absolvenți ai școlilor de 7 ani din anii trecuți care nu depășesc vîrsta de 16 ani, în cursul anului 1956.

Cererile de înscriere însoțite de actele necesare se vor depune la școlile medii sau pedagogice între 30 iulie și 11 august 1956.

★

Ministerul Invățămîntului comunică: Sesiunea de examene din august la învățămîntul de cultură generală și la școlile pedagogice începe la data de 1 august.

In această sesiune dau examene elevii corijenți sau amînați din diferite motive, elevii înscriși la cursurile fără frecvență, la diploma de maturitate precum și la examenul de stat de la școlile pedagogice.

Cîștigătorii etapei I-a a concursului „Cine știe mai mult?"

Premiul I (24 puncte)

1. **Florescu Mihai** — comuna Obîrșia Veche, raionul Corabia, regiunea Craiova.

Premiul II (23 puncte)

1. **Kogălniceanu Emanuela** — București, str. Pictor Alexandrescu nr. 31, raionul 23 August.

Premiul III (22 puncte)

1. **Cernov Gheorghe** — Buzău, str. Transilvaniei nr. 16, regiunea Ploiești.
2. **Ciobanu Sergiu** — comuna Hangani-Moinești, regiunea Bacău.
3. **Dumitrescu Maria** — comuna Suhaia, raionul Zimnicea, regiunea București.
4. **Toporaș Ada** — Vatra Dornei, str. 6 Martie nr. 11, regiunea Suceava.

Mențiunea I-a (21 puncte).

1. **Bănățeanu Steliana** — comuna Corbi, raionul Curtea de Argeș, regiunea Pitești.
2. **Boțoi Mihaela și Boțoi Dorin** — Iași, str. Cometa nr. 6.
3. **Chirițescu Marcela** — comuna Căiuți, raionul Adjud, regiunea Bacău.
4. **Constantinescu Dumitru** — Giurgiu strada Ștefan Gheorghiu nr. 16, regiunea București.
5. **Coroană Elena** — comuna Ceahlău, satul Schit, raionul Ceahlău, regiunea Bacău.
6. **Danilov C.** — București, Cal. Griviței nr. 133, raionul Grivița Roșie.
7. **Munteanu Antoaneta** — Cluj, strada 6 Martie nr. 1.
8. **Petrușca Ivone** — comuna Stremț, raionul Alba, regiunea Hunedoara.
9. **Răzuș Anca** — București, B-dul Tolbuhin nr. 73, raionul 23 August.
10. **Ușurel Octavian** — comuna Aliceni, raionul Buzău, regiunea Ploiești.

Mențiunea II-a (20 puncte).

1. **Bîrcă Victor** — Șimleu, str. Suhițiu nr. 27, raionul Șimleul Silvaniei, regiunea Oradea.
2. **Cojocaru Elvira** — comuna Turburea, raionul Filiași, regiunea Craiova.
3. **Constantinescu Costel** — Boldu Nou, raionul Rîmnicu Sărat, regiunea Ploiești.
4. **Constantinescu Paula** — Rădășeni, raionul Fălticeni, regiunea Suceava.
5. **Katz Allan** — Vatra Dornei, strada 6 Martie nr. 13, regiunea Suceava.
6. **Miron Cornelia** — Focșani, strada Nicolae Iorga nr. 3, regiunea Galați.
7. **Popescu Iuliana** — comuna Titești raionul Rîmnicu Vîlcea, regiunea Pitești.
8. **Popescu Liliana** — Cîndești-deal, raionul Topoloveni, regiunea Pitești.
8. **Popescu Mihai** — Bacău, Cal. Mărășești nr. 142
10. **Spircu Tiberiu** — Arad, B-dul Karl Marx nr. 15, regiunea Timișoara.
11. **Stefan Vladimir** — Școala de 7 ani — Costești-Ferigile, raionul Horezu, regiunea Pitești.
12. **Stuparu Doina** — Turnu-Severin, strada George Coșbuc nr. 8.
13. **Toma Ana** — București, str. Zelly Doncea nr. 32 raionul 1 Mai.

PREMIILE:

Premiul I — o bicicletă.

Premiul II — 1 aparat de fotografiat și o minge de fotbal.

Premiul III — 1 servietă și o minge de fotbal.

Mențiuni — mingii de fotbal, de volei, servicii de tenis de masă etc.

Premiile se vor trimite cîștigătorilor pe adresa indicată de ei pe plic.

Pionieri și școlari, participați și la cea de a II-a etapă a concursului!

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7 61.00, 7 60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.